

— Ἐρράπισας ἐμὲ τὸν κυρίαρχον τῆς Κανιόβης.

— Καὶ θὰ σὲ ραπίσω πάλιν, ἂν θελήσῃς νὰ μὲ φιλήσῃς.

— Ὅθι τὸ ἴδωμεν.

Πάλιν ὁ Πᾶνος Κανιόφσκης περιέβαλε τὴν κόρην μὲ τὸν βραχιόνά του καὶ πάλιν ἡ Σοφία τὸν ἐρράπισε καὶ, ἐπειδὴ οἱ ἀκόλουθοί του εἶχον καταλάβει τὴν θύραν, ἐπήδησεν ἐκ τοῦ παραθύρου.

— Στάσου ἐφώναξεν ὁ Κανιόφσκης κάτωχρος, ἂν λυπῆσαι τὴν ζωὴν σου. Ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ζώνης τὸ πιστόλιόν του καὶ ὅτε ἐκείνη ἐπλησίαζε τὴν γέφυραν, ἐπυροβόλησεν κατ' αὐτῆς.

Ἡ Σοφία ἐστράφη πρὸς τὴν ἐκπυρσοκρότησιν, ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ κατέπεσεν ἄπνους.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς οἱ Κοζάκοι τὴν ἔφερον κατὰφυρτον ἐξ αἵματος.

— Ζῇ; ἠρώτησεν ὁ Πᾶνος Κανιόφσκης.

— Ὁχι, ἀπέθανε.

Ὁ Μανιὼδης ἵστατο κατὰπληκτος μὲ τὸ πιστόλιον, εἰς τὴν χεῖρα, χωρὶς νὰ ἐκβάλῃ φωνήν.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάμῃς, Κύριε, ἐμουρμούρισεν ὁ Γκαροσλάβσκις γονατίζας πρὸ τῆς νεκρᾶς. Τότε εἰσώρμησεν ὁ ἀτυχὴς πατὴρ καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς νεκρᾶς.

Ἰδοῦ, λάβε χρήματα καὶ σιωπά, ἐμουρμούρισεν ἐπὶ τέλους ὁ Κανιόφσκης.

Ὁ Σκλοῖσκις ἀνέστηλῶθι ὑπερῃφάνως καὶ ἐρρίψε τὰ χρήματα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ τυράννου.

— Δὲν σιωπῶ πρὶν φονεύσῃς καὶ ἐμὲ· ἐφώναξε. Ἔσο κατηραμένος, παληόσχυλε, νὰ σὲ φάγῃ ὁ Ἄδης.

Ὁ Πᾶνος Κανιόφσκης ἐνευσεν διὰ τῆς χειρὸς ὡς νὰ λαγεύει, εἶνε ἄρκετὰ, μὴ μ' ἐρεθίζῃς περισσότερον. Ἐπειτα, διέταξε νὰ ἐτοιμάσῃσι τοὺς ἵππους καὶ νὰ μεταφέρωσι τὴν νεκρὰν εἰς τὸ μέγαρόν του. Μάτην ἀντιστάθῃ ὁ γέρον πατὴρ φίλοι καλοθεληταὶ τοῦ τὸν ἀπεμάχοντο καὶ τὸ ὠραῖον θῦμα τοῦ Κανιόφσκης ἐτίθη ἐπὶ φερέτρου, τὸ ὁποῖον ἐβάσταζον τίσσες τῶν ἀκολουθῶν του. Ἀργὰ ἐξεκίνησεν ἡ πένθος συνοδεία, οἱ κοζάκοι πρῶτοι, ἔπειτα οἱ εὐγενεῖς μὲ τὴν σημαίαν, ὁ Παλάτοβιτς φέρων σταυρὸν, ὀπισθεν αὐτοῦ ἡ νεκρὰ καὶ κατόπιν αὐτῆς ὁ Πᾶνος Κανιόφσκης ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν εὐλάνων.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ τυράννου, διέταξεν οὗτος νὰ τοποθετήσωσιν ἐν τῷ ναῷ τὴν νεκρὰν Σοφίαν, ἐκεῖ δ' ἔκειτο ὡς βασίλισσα ἐν τῷ μέσῳ ἀνημμένων κηρίων καὶ ἀνθέων.

Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ φυλάξῃ τὸν νεκρὸν τῆς καὶ οὐδεὶς νὰ προσευχηθῇ παρ' αὐτῇ. Τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας ἐπένθει ὁ Κανιόφσκης παρὰ τῇ νεκρᾷ, μὲ τριχωτὸν ἐνδυμα μετανοίας, ἐζωσμένος μὲ σχοινίον, γυμνὸς καὶ ἀσκεπὴς ἐγονάτιζε πρὸ τοῦ φερέτρου τῆς, ἐπληττε τὸ στῆθός του καὶ προσνύχτο. Τὴν δὲ τετάρτην ἡμέραν, ὁ ἀγριάνθρωπος ἐκείνος ἔθαψε τὸ θῦμά του μὲ ἀνήκουστον μεγαλοπρέπειαν ὑπὸ τὸν ἥχον τῶν κωδῶνων, ἐνῶ ὁ ἴδιος ὡς κατηραμένος ἠκολούθει τὸ φέρετρον.

Ὅτε δ' ὁ τάφος ἐκαλύφθη καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν δολιχόκην του, ἐστάθη ἐπὶ μακρὸν εἰς τὸ παράθυρον, παρετήρησε τὸν δύνοντα ἥλιον, καὶ αἶφνης θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου: «Φθάνει», εἶπε.

Ἐσήμανε τὸν κώδωνα, οἱ ὑπηρεταὶ ἔδραμον, ὁ κύριός των διέταξε νὰ τῷ φέρωσι τὰ ὄπλα καὶ νὰ ἐτοιμάσωσι τοὺς ἵππους. Εἰς τὴν στιγμὴν ἡτοιμάσθησαν πάντες καὶ ὁ Πᾶνος Κανιόφσκης ἐξῆλθεν ἐπὶ κεφαλῇ τῆς ἀκολουθίας του εἰς τὴν ὁδὸν τὴν πρὸς τὴν Κεμινέζην. Καθ' ὁδὸν, βοσκὸς τις ἠκούσθη ἄδων. Ὁ Κανιόφσκης ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του. Τί ἄδει ὁ νέος; ἠρώτησε.

— Ἄσυχ διὰ σὲ καὶ τὴν ὠραίαν Σοφίαν, ἀπεκρίθη ὁ Γκαροσλάβσκις.

— Ὡ! τοῦ λαοῦ δίκη, ἐμουρμούρησεν ὁ Πᾶνος Κανιόφσκης, σὲ οὐδεὶς ἐνοχος διαφεύγει. Θεέ, συγχώρησον τὰς ἀμαρτίας. Ἐκαμε τὸν σταυρὸν του καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. Ἀπῆντησαν καθ' ὁδὸν δύο ἀμάξας συρομένας ὑπὸ ἰσχνῶν ἵππων. Ὁ Κανιόφσκης διέταξε νὰ σταθῶσιν. Ἦσαν Ἰουδαῖοι ἐπιστρέφοντες ἐκ τῆς πνευγύρεως, οἵτινες κατετρόμαξαν ἰδόντες αὐτὸν, ἐπήδησαν ἐκ τῶν ἀμαξῶν καὶ ἐρρίφθησαν πρὸ τῶν ποδῶν του.

— Ἐλεος, ἔλεος, ἐφώναζον, φαίσθητι τῶν δούλων σου.

Ὁ Κανιόφσκης τοὺς παρετήρησε μὲ πονηρὸν μειδίαμα, ἔπειτα δὲ ἀφίππευσε καὶ ἐζήτησε τὸ πυροβόλον του. Ἐμπρὸς, διέταξε τοὺς τρέμοντας Ἰουδαίους, ἀναβῆτε εἰς τὰ δένδρα, κατεργαρεῖοι, καὶ φωνάζετε κούκου.

— Λυτήσου μας, κύριε, λάβε τὰ χρήματά μας καὶ ἄφες μας νὰ φύγωμεν, ἱκέτευον οἱ Ἰουδαῖοι.

— Ποῖος θέλει τὰ χρήματά σας; ἐφώναξεν ὁ τυράννος, ἐμπρὸς εἰς τὰ δένδρα!

Οἱ Κοζάκοι μὲ τὰς μακρὰς τῶν μάστιγας ἐξεβίασαν τοὺς ἀτυχεῖς ν' ἀναβῶσιν ἐπὶ τινων καθ' ὁδὸν δένδρων. Μετὰ κόπου προσήρμωσαν οὗτοι μὲ τὰ μακρὰ τῶν καρτάνια ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ ὅτε ἀνέβησαν, κούκου! ἐφώναξεν ὁ εἰς καὶ εὐθὺς ἠκούσθη πυροβολισμὸς καὶ κατέπεσε φονευμένος.

Πάλιν ἐγεμίσθη τὸ πυροβόλον.

— Ἐλεος, κύριε, ἔλεος.

— Ἐμπρὸς, διέταξεν ὁ Κανιόφσκης.

Πάλιν ἠκούσθη ἡ φωνὴ κούκου, καὶ πάλιν ὁ ἄλλος Ἰουδαῖος κατέπεσε νεκρὸς.

Ἐνύκτωσεν. Οἱ ἀστέρες ἀνεφαίνοντο ἐν τῷ οὐρανῷ, σκοτεινὴ δὲ ἦτον ἡ ἀσέληνος νύξ. Ἐν τούτοις ὁ Πᾶνος Κανιόφσκης ἐξηκολούθησε τὸ πρωτάκουστον τοῦτο κυνήγιόν του μὲ ἀγρίαν ἡδονήν.

Ἐπὶ πολὺ τὴν νύκτα ἐκείνην ἠκούοντο φωναὶ κούκου καὶ ἐκπυρσοκροτήσεις ὄπλων. (1)

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

(Διήγημα πρωτότυπον)

Ἦτο ἐσπέρα· ὁ ἥλιος ἀπεχώρει παραδίβων εἰς τὰ σκότη τὴν φρούρησιν τῆς γῆς, καὶ ἐξαφανιζόμενος ἐν τῇ θύσει, συχρὰ προέβαλλε διὰ μέσου τῶν βράχων ἀνίσυχον τὴν ξαθὴν κεφαλὴν του, ὅπως ἐπιβλέψῃ καὶ ὑστατον τὸς

(1) Τοῦτο εἶνε ἱστορικὴ ἀλήθεια, ὅπως καὶ ὁ θάνατος τῆς Σοφίας Ζιλίτσκης, τῇ ὁποίᾳ τὸ ἔγκλημα ἄδεται καὶ τὴν σήμερον ἀκμὴ ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῆς μικρᾶς Ρωσίας.

χώρας, ἃς κατέλειπεν εἰς τὴν διάκρισιν τῆς ἀπίστου νυκτός, ἦτις πολλάκις ἐν τῇ βραχείᾳ παρόδῳ τῆς συντελεῖ καταστροφάς, δι' ἧς ἐπὶ αἰῶνας διατάζει ἡ ἡμέρα.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος ὁ Κομνηνὸς ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ὀρόνου τῆς Τραπεζούντας, καὶ ὁ Ἀλῆ-Μελήκ ἀνατάσχετος ὑπέτατε τὰς χώρας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μόλις πρὸ τῆς ἰσχυρᾶς καὶ μεγάλης τῶν Κομάνων πόλεως ἀνακοπεῖς τὴν ὁρμὴν.

Εἶχεν ὑποστῆ πολλὴν φθορὰν καὶ κόπον, ὅπως κυριεύσῃ τὰς δύο προμαχούσας τῆς πόλεως μονάς, τὴν τῆς Κουκουσσῶ, ἐνθά ποτε ἐξοριστος καὶ ἀσθενὴς ἐνοηθεύθη ὁ μέγας ἐπαρχὴς Χρυσόστομος, καὶ τὴν τῆς Πιτοῦντος, ἐνθα ἐπέθανε καὶ ἐτάφη, ὧν οἱ εὐάριθμοι μοναχοί, γενναίως ἀγωνισθέντες, δὲν παρέδωκαν τὸν ἱερὸν χώρον ἐάν μὴ πρῶτον ἐκάλυψαν αὐτὸν διὰ τῶν ἡρωϊκῶν πτωμάτων τῶν.

Καὶ ἤδη, ἀνεπαύετο ἐκ τῶν μόχθων ὁ Ἀλῆ-Μελήκ, λυμαινόμενος τὰ περίχωρα, καὶ ἐστρατοπεδευμένος ὑπὸ τὴν σκίαν τῶν ἀνατολικῶν τειχῶν, ἐβλεπε πρὸ αὐτοῦ τὴν πόλιν ἐγειρόμενην ὑπερηφάνως μέχρι νεφελῶν, τὰ ἐπὶ βράχων ἐκτισμένα φρούρια τῆς Κυρᾶς Βυδοκίας, καὶ περιφρουοῦσαν ὡς μυρμηκίαν τὰ τελευταῖα στήθη τοῦ ἐξοπλιστοῦ τῆς, βαθέως ὑπνώτιοντα ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός, ἐνῶ ἐξ ἄλλου μίαν πύλην λάθρα ἠνοίγετο πρὸς ἄνδρα ἐριππον σπεύδοντα ἃ ἐξέβλη.

Ποῦ ἀπῆρχετο ἐν τῇ αὐτῇ νυκτὶ ὁ διοικητὴς, καταλείπων πρὸ τοῦ ἐχθροῦ τὴν πόλιν ἄνευ ἀρχηγοῦ; Ποῦ ἐπαρεύετο μετὰ τοσαύτης ταχύτητος, μὴ ἐπηρεαζόμενος οὐδ' ὑπὸ τοῦ ἀπαισίου οἰκνοῦ, δὲ ἐσήμανεν ἡ ἵππος του, γονυπετιήματα πρὸ τῆς πύλης, ὡσεὶ ἀριουμένη νὰ ἐξέλθῃ τῶν τειχῶν, οὐδὲ ὕψων τὸ δέλεμμα, ὅπως ἴδῃ τὸν οὐρανόν, ὅστις ἐφαίνετο κατα τὴν νύκτα ἐκείνην πλειότερον τοῦ συνήθους ἀπομακρυσμένου τῆς γῆς, ὡσὰν νὰ ἐφρικίανεν ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν σπαραγμῶν καὶ τῆς ἀθλιότητός τῆς.

Ἀλλὰ ἔτρεχε, ἔτρεχε ἀπνευστί, ἐνῶ οἱ βραγχνοὶ κρηγμοὶ τῶν νυκτικῶν κλάδων κηδεύοντων τὰ πτώματα τῶν γενναίων μοναχῶν, ἀντήχουν ἀνὰ πᾶν βῆμα τῆς ἵππου, μὴ ἐγχιζούσης πλέον τὸ ἔλαρος ἐκ τῆς ταχύτητος ἢ μόνον ὅπως τὸ ἀπωθήσῃ.

Εἰς ἀπόστασιν τριῶν ὥρων, μακρὰν πάσης ὁδοῦ, μετὰ ἀποτόμων βράχων, ἔκειτο ὁ Πύργος τῆς κόρης, ἐπὶ ὕψηλῆς καὶ ἀπορροῦγος πέτρας ὀρθούμενος. Ζοφερὸς καὶ ἄφρονος, ἐν μέσῳ τῆς ἀπειλητικῆς σκοτίας, περιεβάλλετο ὑπὸ ἀγρίου με ἀλείου, καὶ μόλις ὑποτρεμον τι φῶς, λάμπον ἐν τινὶ τῶν ὑψηλοτέρων αὐτοῦ παραθύρων, παρεῖχεν ἐλπίδα παρήγορον εἰς τὸν πλάνητα ὀδίτην.

— Προσεύχεται τὸ εὐσεβὲς κοράσιον, ἐπιθύρουν ὁ διοικητὴς, καὶ φθὰς ἔκρουσε τὴν πύλην.

Ἡ λάλος τῶν βράχων ἡχώ ἐπανάλαβε πενθίμως τὸν κρότον τοῦ ῥόπτρου, καὶ μορφή τις διεγράφη ἐπὶ τῶν κιγλίδων τοῦ φωτεινοῦ παραθύρου, φωνὴ δὲ γυναικεῖα ἠκούσθη ἔρωτάσα.

— Ποῖος κτυπᾷ;

— Ἐγὼ, Εἰρήνη, ὁ διοικητὴς, θέλω νὰ σοὶ ὁμιλήσω.

— Περίμενον ὅπως κατέλθω, διότι οἱ ἄνθρωποι μου ἐκκοιμήθησαν.

Μετὰ τινὰ λεπτὰ οἱ σιδηροὶ μοχλοὶ ἐκρότησαν, καὶ ἡ βρεῖα πύλη ἠνοίχθη ὑπὸ γυναικὸς κρατεῦσης λύχον, οὐτινος ἡ λάμψις ἐφώτιζε μορφήν, δι' ἣν πᾶσα περιγραφή ἔσται περιττὴ καὶ ἀνωφελὲς, ἐάν γνωρίσωμεν, ὅτι ἡ Κόρη τοῦ Πύργου, ὑπὸ πάντων ἀνωμολογεῖτο ὡς ἡ περικαλλεστέρα κόρη, οὐ μόνον τῶν Κομάνων, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν πέριξ πόλεων.

— Εἰρήνη, τέκνον μὲν, πῶς δὲν φοβεῖσαι καὶ ἀνοίγεις μόνη τὴν θύραν εἰς τοιαύτην ὥραν;

— Ἀείμαί εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Ὑψίστου μὴ εἶναι ὑπ' ἄλλου ἀνοιχθῇ ἡ θύρα, δὲν θὰ ἐκτελεσθῇ καὶ πάλιν τὸ πεπρωμένον;

— Καὶ διατί, κόρη μου, δὲν ἔρχεσαι εἰς τὴν πόλιν, ὅπου τοσάκις σ' ἐκάλεσα; πρὸς τί νὰ μένης ἐδῶ, ἐκτεθειμένη μόνη εἰς τοὺς κινδύνους, καὶ μὲ ἠνάγκασες νὰ ἔλθω αὐτοπροσώπως, ὅπως σὲ καταπείσω;

— Καὶ μήπως θὰ εἶμαι ἀσφαλεστέρα ἐκεῖ; τίς θ' ἀνακαλύψῃ τὸν ἐντὸς τῶν βράχων μεμακρυσμένον τοῦτον πύργον; ὀλίγιστοι γνωρίζουσι τὴν θέσιν του, καὶ οὐδεὶς θέλει μὲ προσδοῖ. Διέπραξες μεγίστην ἀπερικοπεῖαν, ἄρχον, ν' ἀφήσῃς τὴν πόλιν εἰς τοιαύτην νύκτα! δὲν ἐφοβήθης μὴ τὴν κυκλώσῃ ὁ ἐχθρὸς καὶ μείνης ἐκτός;

— Ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ σὲ ἀφήσω, ὁ Ἀλῆ-Μελήκ ἤκουσε περὶ σοῦ, καὶ ὡς μανιώδης ζητεῖ ν' ἀνακαλύψῃ τὸ καταφύγιόν σου! ἐγὼ δέ, ὑπεσχέθην εἰς τὸν θνήσκοντα πατέρα σου νὰ σὲ προστατεύσω ὡς ἰδίαν μου θυγατέρα! ἄλλως δέ, ἡ πόλις οὐδένα διατρέχει κίνδυνον! ἀφήκα ἀντ' ἐμοῦ τὸν ἀνεψιόν μου, στρατηγὸν δὲ τὸν Μαγνούλ! γνωρίζεις, εἶνε μέγας πολέμαρχος ὁ ἀνδρεῖος οὗτος νέος.

— Οἶμοι, ἐξέφερε μελαγχολικῶς ἡ κόρη τῶν βράχων ἠδύατο νὰ εἶνε μέγας πολέμαρχος εἰς ἄλλον αἰῶνα, εἰς τὴν ἐποχὴν μας ὅμως, μέγας μάρτυς μόνον δύναται νὰ γίνῃ, στρατηγὸς ἄνευ στρατοῦ!... Ὁ κόσμος διεφάρη, τὸ κράτος ὁσημέραι καταπίπτει, μόνος εὐτυχῆς ἔσται ὅστις θνήσκων ἐν τῇ μάχῃ, δὲν ἐπιζήσῃ ὅπως ἴδῃ τὴν τελεῖαν πτώσιν!... Εἶναι γενναῖος ὁ Μαγνούλ, ἀλλὰ φοβοῦμαι τὸν ἀνεψιόν σου, ὅστις διχονοεῖ πρὸς αὐτόν.

— Ναι, διότι νομίζει ὅτι τὸν εὖνοεῖς! γνωρίζεις ὅτι σὲ ἡγάπα, καὶ ἤθελε νὰ σὲ νυμφευθῇ, καὶ οὐ ἠρνήθη.

— Δὲν εἶναι ἐποχὴ γάμων ἡ ἐποχὴ μας! ὁ νυμφεύμενος σήμερον, γεννᾷ αἰχμαλώτους διὰ τὸν βάρβαρον.

— Τώρα προσηλώθῃ εἰς νέον ἔρωτα, πρὸς τὴν κόρην τοῦ διοικητοῦ τῆς Σινώπης, καὶ γνωρίζων ὅτι ἐγὼ οὐδέποτε θὰ συγκατανεύσω εἰς τοιοῦτον γάμον, εὐρίσκειται ἀπησχολημένος, καὶ δὲν τὰ ἔχει τόσο καλὰ μὲ τὸν Μαγνούλ.

Ὁ πλὴν ἵππου ἀνερχομένου τὸν βράχον διέκυψε τὸν διοικητὴν! ἀγγελιαφόρος ἤρχετο κομιζων πένθιμον εἶδησιν καταστροφῆς.

Τὰ Κόμανα προῦδόθησαν. Ὁ στρατηγὸς Μαγνούλ ἐπληρώθη.

— Τὰ Κόμανα ἔπιασαν! ἀφείλω ν' ἀποθάω καὶ ἐγὼ, δὲν δύναται νὰ ἐπιζήσῃ ὁ διοικητὴς τῆς πόλεως!... Ἀλλὰ τὸ τέκνον μου; θεὲ, ἡ κόρη μου!...

— Φέρε τὴν ἐδῶ ὁμοῦ μὲ ὄσους διασωθῶσιν! ἐζώησεν ἡ Εἰρήνη πρὸς τὸν ἐξορμήσαντα τοῦ πύργου καὶ δρομαίως ἀπερχόμενον διοικητὴν, εἶτα δὲ, γονυπετήσασα ἤρξατο προσευχόμενη ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τῶν θνησκόντων.

Τὴν πρῶταν, περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ἐφάνη ἀνερχόμενος πρὸς τὸν πύργον ὁ στρατηγὸς Μαγνούλ πληγωμένος, μετὰ τῶν λειψάνων τοῦ στρατοῦ του, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ ὄσας ἠδυνήθη νὰ διασώσῃ γυναικας, ἐν αἷς καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ διοικητοῦ, προπθάναντος νὰ φονευθῇ ἐν τῇ πόλει, ἀφοῦ εἶδεν ἐξασφαλισθεῖσαν τὴν σωτηρίαν τοῦ τέκνου του! ἔφερε δὲ καὶ λεπτομερεστέρας πληροφορίες περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀλώσεως τῆς πόλεως.

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ διοικητοῦ, πρὸ ἡμερῶν συνεννοούμενος μετὰ τοῦ Ἀλῆ-Μελήκ τὴν παράδοσιν τῶν Κομάνων ἐπὶ τῷ ὄρει νὰ ἐνεργήσῃ αὐτὸς εἰς τὸν ποθούμενον μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ διοικητοῦ τῆς Σινώπης γάμον του, εἰς δὲν ἀνθίστατο ὁ θεῖός του, λατῶν ὑπόσχεσιν προέδωκε τὴν πόλιν! πλὴν ἀκολούθως, φροβούμενος μὴ μετὰ τὴν κατοχὴν αὐτῆς ὁ βαρβαρὸς ἀθετήσῃ τὰς ὑποσχέσεις του, περιέγραψε τὴν Κόρην τοῦ Πύργου, περὶ ἧς ἐκ τῶν προτέρων εἶχε πολλὰ ἀκούσει ὁ ὀθωμανὸς κατακτητὴς, διὰ τῶν δολιαστι-

κωτέρων χρωμάτων, εξαίρων την εὐγένειαν τοῦ βασιλικῷ αἵματός της καὶ τὸ ἀπαράμιλλον κάλλος καὶ τὰς γυναικείας, προσθέτων δὲ, ὅτι ἤθελε τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸ ἀγνώστου κρυφύγετόν της, ἅμα ὡς ἐνυμφεύετο τὴν ἐρωμένην του.

Ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλπ-Ἀρσλάν, ἐξηγμένους τὸ πνεῦμα ἐκ τῶν διαφόρων περιγραφῶν τῆς δασύμου ἐπὶ καλλονῇ κόρης, καὶ κατελιγμένους ἐκ τοῦ κατὰ φαντασίαν ἔρωτος, ὅστις εἶνε ὁ σφοδρότερος καὶ ἐμπαθέστερος παντός ἄλλου διὰ χαρακτῆρα ἄγριον καὶ ὀρμητικὸν, ἀναπτυχθέντα μέσῳ αἱμάτων καὶ φόνων, οἷος ἦτο ὁ τοῦ Ἀλῆ-Μελήκ, ἐμεστέυσεν, ἠπειλήσεν, διέταξεν, καὶ ἐντὸς ὀλίγιστων ἡμερῶν ἐνύμφευσεν τὸν προδότην, ὅστις, μὴ δυνάμενος ἢ νὰ φανῇ συνεπὴς εἰς τὴν δοθεῖσαν ὑπόσχεσιν πρὸς θηριώδη τύραννον, ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸν Πύργον τῆς Κόρης, ἔνθα οἱ φυγάδες ἀνέμενον τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ στρατηγοῦ, ὅπως ἀπέλθωσι τοῦ ἐπισφαλοῦς ἐκείνου καταφυγίου, πρὸς τοὺς ἐν Οἰνῳ συγγενεῖς τῶν.

Μόλις ἐφάνη ὁ Μελήκ μετὰ τοῦ στρατοῦ του, καὶ ὁ γενναῖος Μανουὴλ, καίτοι πάσχων, ἐξῆλθε μετὰ τῶν ἀνδριστέρων στρατιωτῶν του, ἵνα μαχόμενος ἀπασχολήσῃ τὸν ἐχθρὸν καὶ παράσχω τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν πρὸς τοὺς ἐντὸς τοῦ Πύργου, ὅπως δραπέτευσαι διὰ κρυφίας ὑπογεύου διόδου, διηκούσης μέχρι τῆς πέραν τῶν βράχων ἐλτεινομένης πεδιάδος.

Πολλάκις ἐρώρησεν ὁ ἐχθρὸς πρὸς ἄνδρον, ἀλλ' ἀπεκρούσθη κρατερῶς, μέχρις οὗ ὁ Μανουὴλ, πληγείς θανάσιμως παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ κρηνοῦ, ὠλισθήσῃ καὶ ἐκυλίσθη νεκρὸς ἐν αὐτῷ.

Γενικῆς τότε ἐπικρατησάσης συγχύσεως καὶ σφαγῆς, ἡ θέσις παραδόθη, καὶ οἱ ἐχθροὶ ἐπετέθησαν μανιώδεις κατὰ τοῦ Πύργου.

Ἡ Εἰρήνη παραφυλάττουσα καὶ ἰδούσα τὰ γενόμενα, ἐπέσπευδε τὴν δραπέτευσιν τῶν ἐναπολειπομένων· ἀλλ' ὅτε παρεδῆσθη ἡ πύλη, ὅπως περισπάσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ἐχθροῦ καὶ διευκολύνῃ τὴν δραπέτευσιν τῆς θυγατρὸς ἐκείνου, ὅστις χάριν αὐτῆς τὰ πάντα ἐθύσασεν, ἡ ἡρώϊκὴ κόρη, διελθοῦσα ὡς ἀκαριαία ἄκτις πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ ἐκφρονος ἐκ θριάμβου καὶ πόθου Μελήκ, ἔδραμε πρὸς τὴν ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ κυκλοτεροῦς πύργου ἑλικοειδῇ κλίμακα, τὴν ἄγουσαν μέχρι τοῦ ἐπιστέγου, καὶ ἀνῆρχετο αὐτὴν ἐν φανταστικῇ ταχύτητι.

Ὁ Ἀλῆ Μελήκ, εἰς τὴν ἀστραπιαίαν ἐκείνην λάμψιν, ἀνεγνώρισε τὴν κόρην τῆς φαντασίας του, ἣν μάτην μετὰ τοσαύτης λύσεως ἀνεζήτησε μέχρι τοῦδε, φρίσσων δὲ καὶ βρυχώμενος, ἐρρίφθη κατόπιν της. Ἡ χρυσὴ κόμη της ἠπλοῦτο κυματίζουσα εἰς τὸν ἀέρα ἐν τῇ ταχεῖ ἀναβάσει, καὶ ὁ ἀγαλματώδης τράχηλός της προέβαλλε κάλλευκος ὑπὸ τὴν ἐκφεύγουσαν περφόραν. Δύο μόνον βαθυμίδεις τὸν ἀπεχώριζον καὶ ἐμαίνετο μὴ δυνάμενος νὰ ὑπερβῇ τὴν μικρὰν ταύτην ἀπόστασιν.

Ἐφθασαν εἰς τὸ ἐπίστεγον, καὶ τὸ ἐπίπεδον τοῦ ἐδάφους συνέδραμε τὴν καταδιώξιν· κατέφρασεν αὐτὴν παρὰ τὰς πολεμίστρας, καὶ τείνας τοὺς βραχίονας τὴν συνέλαβε μεθῶν καὶ λειποφυγῶν.

Ἀλλ' ἐκείνη, μὴ διακόψασα τὴν ὁρμὴν ἧτις τὴν ἔφερε τρέχουσαν, ἐτινάχθη εἰς τὴν ἄβυσσον τοσοῦτον ἀκαριαίως, ὥστε ὁ Ἀλῆ-Μελήκ, πιστεύων ἔτι ὅτι τὴν ἐκράτει, ἐθλίψεν ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸ κενὸν, ἐν τῇ πορφυρᾷ, ἣν ἐκείνη ἀπέλιπεν εἰς τοὺς βραχίονάς του.

Ταχέως ὁμοῦ ἀφυπνισθεὶς ἐκ τῆς διαψεύσεως τῶν προσδοκιῶν του, εἶδε τὴν χιονώδη ἐσθῆτά της κυματίζουσαν, τὴν κόρην κρημιζομένην ἀπὸ τοῦ ἀκαταμετρήτου ὕψους τοῦ πύργου, καταπεσούσαν ἐπὶ τοῦ βραχώδους χείλους τοῦ κρηνοῦ, ὀλισθήσασαν ἐν τῷ αἵματι τοῦ Μανουὴλ καὶ κατόπιν κυλιθεῖσαν εἰς τὰ βάθη τοῦ βαράθρου, ἔνθα ἐκείνος τὴν ἀνέμενε.

Ὁ Ἀλῆ-Μελήκ, παράφρων ἐκ τῆς δεινῆς ἀποτυχίας, ἔδραμε πρὸς τὸν κρημινὸν, ὅπως νεκρὰν ἦεν τὴν κυριεύσῃ. Τὴν εἶδεν ὑπέροπτε περικαλλῇ καὶ οὐρανίον ἐν τῷ ἡρωϊσμῷ της, ἀναπαυομένην ἐπὶ τοῦ γενναίου στήθους τοῦ συμμάρτυρός της, καὶ παράφορος ἐπὶ τῇ θεᾷ ἐλείνῃ, διέπέρασε διὰ τῆς λόγχης του τὰ δύο πτώματα, μετὰ τρομερῶν κραυγῶν διατάξας, νὰ κρημισθῇ ὁ πύργος ἐπ' αὐτῶν καὶ νὰ τ' ἀποκρύψῃ τῶν ὀψείων του.

Πλὴν, τοῦτο δὲν ἤσκει ὅπως ἱκανοποιήσῃ τὴν λύσσαν τῆς καρδίας του· καὶ πρὶν συντελέσει τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς, ἀπῆλθε ζητῶν νὰ πνίξῃ ἐν τῇ βοῇ τῶν πολέμων, τοῦ ἀπολεσθέντος οὐκ εἶναι τὸν ἀνίατον πόθον. Ἀλλ' ἔκτοτε οὐδεμίαν πλέον ἐπιτυχίαν ἠδυνήθη νὰ δρέψῃ. Εἰς τὴν ἀμέσως μετὰ ταῦτα συναφθεῖσαν πρὸς τοὺς Οἰνοεῖς μάχην, ἠττήθη κατὰ κράτος, καὶ ἀδυνατῶν νὰ ἐξαλείψῃ ἐκ τοῦ πνεύματός του τὴν ἀνάμνησιν τοῦ φάσματος τῆς Κόρης τοῦ Πύργου, ἀπέθανεν ἐντὸς ὀλίγου, ὁ δὲ ἄσφοδρος του δεικνύεται ἔτι, σωζόμενος παρὰ τὴν κομόπολιν Νεοκαισάρειαν.

Τὴν σήμερον, ἐν μόνον ἐρείπιον τείχους ἀπένειμεν ἐκ τοῦ Πύργου, καλούμενον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Κῆζ Καλεσί (Κόρης Πύργος), καὶ παρ' αὐτὸν χαίνει ἡ ἐπὶ τῆς ὑπογεύου διόδου, ὅθεν ἐδραπέτευσαν οἱ φυγάδες τῶν Κομάνων.

Τοιαυτὴ διασώζεται παράδοσις περὶ τοῦ Πύργου καὶ τοῦ τρόπου τῆς προσόδου τῶν Κομάνων· λέγεται δὲ, ὅτι ὑπῆρχε τουρκικὸν τι ἔγγραφο ἐν Οἰνῳ, ἱστοροῦν ἀκριβῶς τὰ τῆς παραδόσεως τῆς πόλεως, ὅπερ ἀναζητήσασα δὲν εὗρον· ἀλλ' ἐπληρορήθη, ὅτι ἠγόρασεν αὐτὸ Ἕλληνας τις ὅπως δημοσιεύσῃ μετάφρασιν του. Ἀγνοῶ ἂν τὸ ἐπραξῇ μέχρι τοῦδε· ὅπως δὲ ποτε, τὸ χειρόγραφο τοῦτο ἔσεται ἡ λυδία λίθος τῶν ἐμῶν πληροφωρῶν, ἐὰν ὦν ἡθεῖς ἢ οὐ· διότι τὰς ἔλαβον παρ' ἀγραμμάτων ὅλως προσώπων.

ΔΕΙΝΟΜΑΧΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ

ΤΕΧΝΗΤΑ ΩΑ

Πολλάκις ἐλέχθη, ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ κατασκευάζουσιν ὡὰ τεχνητά· ἰδοὺ δὲ καὶ λεπτομέρειαι τῆς ἀληθοῦς ὑπαρχούσης παραδόξου ταύτης βιομηχανίας.

Τέσσαρες ἐπὶ μέρους ἐργασίαι ἀποτελοῦσι τὴν ὅλην κατασκευὴν· ἡ παροσκευὴ τῆς λευκῆς ἢ κιτρίνου τοῦ ὠοῦ, ἡ παρασκευὴ παρασκευῆ τοῦ λευκώματος, ἡ τοῦ περικαλύπτοντος ταῦτα ὕμενος, καὶ ἡ τοῦ κελύφους. Καὶ ἡ μὲν λευκῆθος εἶναι μίγμα ἐξ ἡλεῦρου, ἀραβοσίτου, ἀμύλου, ἐκχυλίσματος σίτου, ἐλαίου καὶ διαφόρων ἄλλων ἀρυμάτων· τὸ μίγμα τοῦτο ἐν καταστάσει μάλης πυκνῆς χύνεται ἐν τῇ ἐπὶ μηχανῇ, ἧτις τῷ διδῇ σχῆμα στρογγύλον, ἐν ἐτέρῳ διαμερίσματι ἡ λέκνηθος αὕτη περικαλύπτεται ὑπὸ τοῦ λευκώματος, λευκώματος ὁμοίου τοῦ φυσικοῦ ὠοῦ· τὸ νεὸν τοῦτο ὑγρὸν, πηγνύμενον λαμβάνει ὥσειδες σχῆμα διὰ προσδιαζούσης περιστροφικῆς κινήσεως. Οὕτω κατασκευασθὲν τὸ ὦν μεταβαίνει εἰς τὴν καλουμένην μὴχανὴν τοῦ δέρεματος, ὅπου περιβάλλεται ὑπὸ λεπτοτάτου ὕμενος, καὶ τέλος εἰς τὸν ὀστρακωτὴν, ὅπου λαμβάνει τελευταῖον περικάλυμμα, ἥτοι στρώμα γυφύου κατὰ τι παχύτερον τοῦ φυσικοῦ κελύφους. Τίθετον δ' ἐπειτα ἐπὶ τοῦ ξηραντήρων τῶν ὠν, τὸ μὲν κέλυφος ξηραίνεται ἀκαριαίως, ἐνῶ ταχέως πήγνυται τὸ ἐσωτερικόν.

Τὸ προῖον τοῦτο ὁμοιάζει πληρέστατα πρὸς τὸ ἀληθές ὦν. Διαβιβάζουσι δὲ ὅτι τὸ ἐργοστάσιον δὲν ἐξαρκεῖ εἰς τὴν κατακόλυσιν, καὶ ὅλον τὸ παραδιδόμενον ποσὸν παραγορίζεται ὑπὸ δυο ἐμπορικῶν οἰκῶν τῆς Νέας Ὑόρκης.

Τὰ ὡὰ ταῦτα ὅλως ἀβλαβή, εἶνε ἐπίσης θρεπτικὰ καὶ ὑγιεινὰ ὡς τὰ τῆς ὀρνίθου, ὑπερτεροῦσι δὲ τῶν φυσικῶν ὅτι οὐδέποτε φθείρονται, καὶ ὅτι ἐνεκα τοῦ πάχους τοῦ κελύφους ἡ μεταφορὰ αὐτῶν καθίσταται εὐχερестέρη.